А з хором цих проклять що Бог робити буде? —

Анафеми течуть рікою в Божий стан!

Він м'яса та вина обжершись, як тиран,

Сном праведника спить під музику огуди,

Страшні ридання жертв, засуджених до страти,

Для ніжних Божих вух — симфонія п'янка.

Купається в крові їх Величі рука —

Жаги господніх рук і кров'ю не здолати!

— Ісусе, пригадай — благав ти на колінах

По щирості своїй в Маслиновім Гаю

Того, хто розважавсь у тихому раю,

Як цвяхи забивав злий кат у тіло сина.

Коли ти відчував гидкі плювки паскудства,

І варти, й натовпу, і не підняв руки;

Коли безжалісно ввіткнулися голки

В той череп, у якім жило велике Людство;

Коли страшний тягар напівживого тіла

Рвав м'язи рук твоїх, прибитих до хреста;

Коли свій піт і кров у спразі ти ковтав;

Коли мішенню був для звірів розлютілих,

Чи ти згадав ті дні, і радісні, і світлі,

Коли, щоб сповнити пророцтво Божих слів,

Ти на покірливій ослиці із полів

Приїхав повідать про небеса розквітлі,

І в серці сповнений відваги та надії,

Із храму батогом прогнав ти гендлярів?

Чи сумнів злий твого сумління не роз'їв,

Перш ніж ввійшов у плоть спис гострий лиходія?

— Я чесно відійду у світі цім жахливім,
Де дія — мрії тінь, хто й як би не почав,

Мерзенний, сам помру од власного меча!

Петро відрікся від Христа... і справедливо!